



חיים חדשים
פונדקאות תמר וסיגל

www.pundecaut.com

ידיעות אחרונות: מוסף ידיעות תל אביב

תאריך: 28.09.2011

כתבה מאת: ליהיא לפיד



ליהיא לפיד
ליהיא לפיד • lihalap@gmail.com

המתנה הכי גדולה שיש

את לא יודעת
אך האמא הייתה
מחברת להיריון
הזה. בחוליה
ההריון לי בכלל
והיא הקיאה כל



ליהיא לפיד
ליהיא לפיד • lihalap@gmail.com

המתנה הכי גדולה שיש

[א: 9 חודשים בשביל מישהי אחרת]

את לא יודעת
אך האמא הייתה
מחברת להיריון
הזה. בחוליה
ההריון לי בכלל
והיא הקיאה כל

הוא חכם בדרך ארוכה יותר מכל מה שיש, והוא יודע להחליט על מה שהוא רוצה לעשות. הוא יודע לומר "כן" או "לא", והוא יודע לומר "אני רוצה". הוא יודע לומר "אני אוהב אותך", והוא יודע לומר "אני אוהב אותך". הוא יודע לומר "אני אוהב אותך", והוא יודע לומר "אני אוהב אותך".

הוא חכם בדרך ארוכה יותר מכל מה שיש, והוא יודע להחליט על מה שהוא רוצה לעשות. הוא יודע לומר "כן" או "לא", והוא יודע לומר "אני רוצה". הוא יודע לומר "אני אוהב אותך", והוא יודע לומר "אני אוהב אותך". הוא יודע לומר "אני אוהב אותך", והוא יודע לומר "אני אוהב אותך".



"כשאני רואה את הילד היום זה כמו לראות ילד של חברים טובים. לא מעבר לזה. הוא בן חצי שנה, ולפני שבוע האימא הראתה לי תמונות שלו. הרגשתי כמו שאני מרגישה כשכל אימא אחרת מראה לי תמונות של הילדים שלה"

חיבקה אותי ואמרה לי שאני עושה דבר קרוס". כשהיא מספרת את זה נוצצות לה העיניים מחדש רגשות. כשאני מדברת איתה על זה, על כמה רגש יש בה, ומתפעלת מההתרגשות שלה, היא מוסיפה "גם דיברתי איתו, עם הבן שלי, על זה שזו מצויחה".

איך המשפחה קיבלה את המעשה שלך?
 "כמה שלחילונים קשה לקבל את זה – אז לחדר דים עוד יותר. אימא שלי גם ככה בבעיה להיות איתי בקשה, כי לאבא שלי מאוד קשה עם זה. ועדיין, גם היא וגם דודה שלי באו להיות איתי בלידה. זה היה מאוד משמעותי עבורי שהיא הייתה איתי. בכלל, בלידה היה שמח והיו הרבה אנשים. קודם כולל, צוות בית החולים כבר הכיר אותי ואת האימא ואת הסני פור שלנו, וכולם מאוד התרגשו וראגו יותר מהי רגיל. מלבדם היו ההורים הביולוגיים, אימא שלי ודודה שלי. הלידה לקחה 12 שעות, אבל הייתי עם אפידורל והכול היה סבבה. היה באמת שמח בחדר הלידה".

ובני הזוג?
 (היא צוחקת צחוק גדול) "אוי, הם היו בלחץ מטר רף. דודה שלי, שהייתה בחוץ עם ההורים, אמרה שהייתי צריכה לראות איך היא מצמידה את האוזן לדלת של החדר. אני רק שמעתי את הצרחות שלה כשאמרו לה שהוא יצא. בחיים שלי לא התרגשתי ככה. רק מי שהיה שם איתי מבין למה אני רוצה לעי שות את זה טוב".

את רוצה לעשות שוב??
 "מאוד".
מותר?
 "מותר רק פעמיים, וצריך לחכות שנה. יש לי עוד חצי שנה".

למה את רוצה שוב?
 "כשאת רואה את האושר שגרמת למישהו רק בגלל שעשית עבורו משהו שהוא לא יכול לעשות. אין על זה. היית צריכה לראות איך האימא רצה ביני לבין התינוק כשהיא נכנסה לחדר. באטרף".
ומה אמרת לה באותו הרגע?
 "אמרתי לה שתלך להיות עם הילד שלה".
 ואז יש שקט ביני ובינה, בבית הקפה.
 "ואז הם לקחו אותי", היא אומרת.
ואיך הרגשתי?
 "הרגשתי שאני את שלי עשיתי".
וזהו?
 "למחרת עשינו טקס פרידה עם הילדים".

איך הרגשתי כשראית אותו? את התינוק שהיה אצלך בבטן תשעה חודשים?
 "זה היה מוזר. זה היה כמו לראות ילד של חברי רים. חברים טובים. לא יותר. לא מעבר לזה. הוא בן חצי שנה, ולפני שבוע האימא הראתה לי תמונות שלו. הרגשתי כמו שאני מרגישה כשכל אימא אחרת מראה לי תמונות של הילדים שלה".
אני קמה, מחבקת אותה ואומרת לה מה אני חושבת עליה. על הדבר העצום שהיא עשתה.
 "את יודעת", היא צוחקת, "אחרי שילדתי אמרת לחברים שלי שעכשיו אני יכולה לעשות בשקט את כל העבירות שבעולם".
ואני יודעת שזה נכון. לה כבר יש מקום של כבוד בשמיים. היא עשתה את המעשה הקרוס מכולם. היא הביאה ילד לעולם, עבור מי שלא יכלו לעשות זאת בעצמם.

כל ההגדרות האלה לא משמעותיות: "אני היום אדם יותר מאמין מאשר הייתי אי פעם".
יש לך שני ילדים ואת לא במצוקה בלבדית. מה גרם לך ללכת על דבר כזה?

"גדלתי עם נשים עם הרבה בעיות פוריות. אחת שניסתה 13 שנה ואחת שהיא עקרה. כשילדתי את הבן הראשון שלי זה היה בשבילי כמו לעשות אפצ". גם ההיריון, והבנתי שאני יכולה לעשות טוב עם המי תנה שקיבלתי, שאצלי זה בקלות.
 "אחרי שחזרתי מחופשת הלידה סיפרה לי מי שהי בעבודה, בחורה חד הורית, שיש דבר כזה. סתם סיפרה. אמרה שמקבלים הרבה כסף. היא רצתה לעי שות את זה כדי לצאת מהחובות. כל האנטנות שלי יצאו. הבנתי שזה הייעוד שלי. מאותו הרגע זה קינן בי. חמש שנים זה קינן בי. אז עוד הייתי נשואה, והב על שלי אמר שבשום אופן לא".

איך היו ההורים שעבורם נשאת את הילד?
 "נפגשנו בבית קפה. אני הקרמתי. ראיתי מכונית חונה ומתוכה יצא איש עייף. ראיתי את הלאות שבה הוא הולך ויודעתי מיד שזה הוא. 20 שנה הם ניסו. שנים של טיפולים הם עברו. 30 שאיכות, 20 החזרות. ראו עליהם את הכאב. זה הרגע שבו התחברתי. עשינו תיאום ציפיות ויצאתי להגשים להם משאלה. לסגור להם את הכאב והייאוש הזה שלהם".

הם תפקדו בזמן ההיריון?
 "את לא יודעת איך היא הייתה מחוברת להיריון הזה. בתחילת ההיריון לי בכלל לא היו בחילות, והיא הקיאה כל הזמן. כשלי כאבה הבטן גם אז לה".

אתן חברות היו?
 "זה לא התפתח לחברות".

סיפרת לילדים?
 חשוב לה להסביר שהיא קיבלה ייעוץ וליווי צמוד מהסוכנת שדרכה היא הגיע אל המשפחה. סוכנת שיש לה רק מילים טובות לומר עליה: "יום אחד הבן הגי דול שלי בא מהגן וסיפר שדיברו איתם על שרה אמנו, והוא שאל: איך זה שהיא אימא ואין לה ילדים? ואז החלטתי שזה רגע טוב לדבר איתו על זה, לפני שהבטן שלי תצא, ושכראי שהוא יתחיל להיות מוכן".

ומה אמרת לו?
 "שלכל אישה יש בבטן קופסה שבה היא מגדלת את התינוקות עד שהם מספיק גדולים להסתדר לבר, אבל יש אימהות שהקופסה שלהם שבורה והתינוק קות שלהן לא מצליחים לגדול שם. היום יש רופאים שיודעים לעזור ולשים תינוק אצל אימא שהקופסה שלה טובה. כמו שלי. ואז הוא אמר: 'אולי תשימי אצלך בקופסה ילד למישהו אחרת?'
 עברו עוד איזה חודשיים עד שיצאה לה הבטן, ואז הוא שאל אותה של מי התינוק שבבטן שלי. "הזכרתי לו את האישה שהוא מכיר, שבאה מרי פעם לבקר אותנו. כמה ימים אחר כך היינו בדואר, והפקי" דה שאלה אותו: 'אז מה יש לאימא שלך בבטן?', והוא אמר לה שאני מגדלת את התינוק של חברה שלי. לפתע האישה בדואר התחילה לבכות. התברר שהיא הייתה בטיפולי הפריה במשך עשר שנים. היא באה,

שלי כשום צורה שהיא".
 נושא הפרידה הוא החלק שמרגיש לי הכי רגיש. הפרידה טעורת האישה שנשאה היריון ברחמה במהלך תסעה חורשים. היריון של ילד שלא היה ולא יהיה שלה.

מניסיונך, איך עוברת הפרידה?
 סיגל: "כולם מאוד מוכנים למה שהולך לקרות. העובר עובר ברגע הלידה מהפונדקאית לאימא".
 היולדת לא מתאפשרת במחלקת יולדות, אלא במחלקת נשים, כדי שלא תהיה בין היולדות והיילודים. אני מתבוננת בהן, בתמר ובסיגל, שתי נשים שהחליטו לעזור ולסייע במעגל החיים, וחושבת כמה יפה המעגל הזה.

מסיבה בחדר הלידה

אחרי שנעמי חוות מוח"ל אגחנו יושבות בבית קפה, ואני חושבת על השבועיים האלה שבהם ניהלתי איתה איה ריקוד מזור. שדיברתי עם כל הסוכנות, עם אימהות שמישהי הייתה פונדקאית בשבילן, ועי כשזו אני אשמע אותה. את החוויה האמיתית של זו שנידלה ברחמה תינוק עבור מישהי אחרת.
 וכשיחה שלנו אני מרגישה שאני זו שכל הזמן עם רגל על הברקס, כי לי יש תחושה שאני חודרת. שאני נכנסת לאיזה קודש קודשים. היא, לעומתי, לא ממש סבינה על מה המהומה. בעיניה לתת למישהי ילד שנידלת אצלך בבטן, זה הדבר הכי טבעי שאפשר לעשות.

איך אנשים מניבים?
 "יש את החלק שמתפעל ומתפעם ומבין מאיפה זה מגיע. ויש את האנשים שבשבילם אני מוכרת את הגוף שלי תמורת כסף. ויש שחושבים עליי שאני סו"רת בילדים. כן, יש כאלה ששואלים: בשביל כמה כסף עשית את זה?".

יש סטיגמה שפונדקאיות הן נשים שעושות את זה עקב מצוקה כלכלית קשה מאוד וזוה המוצא האחרון שלהן. לגבי הנשים שעושות את זה בישראל זה לא משמש נכון. יש גם נשים שהולכות על זה בגלל קושי כלכלי, אבל לא רק. את נעמי הניע משהו אחר. היא לא אישה במצוקה. בכלל לא.

נשים בהיריון ואחרי לידה ממש לא יכולות לדבר איתי על זה, היא אומרת. "זה נראה להן מטרור. גם לנברים קשה להתחבר. אבל באמת, יש הרבה נשים שמבינות אותי".

היא הייתה שמחה גם להצטלם לכתבה הזו, אבל החוק לא מתיר לה להישפף. "לא ברור לי למה אסור לראות אותי. הרי גם אם יראו מי אני, לא יזוהו את הילד. אפילו חשוב לי שיראו אותי, שיבינו שאני אדם בגאווה, והגעתי לזה ממקום של גתניה וטוב".
 נעמי גדלה במשפחה חרדית, הייתה נשואה לח"ר, וכיום היא גרושה. היא לובשת מכנסיים בפגי"ה שלה, אבל שמורת שבת. אני מנסה לשאול אותה איך להגדיר אותה, ונשארתי ללא מבינתה